

21. 12. 2025 – Ó, jaká pokora!

1. čtení: Ř 1, 1-7

Píseň: S261 – Pomoz mi, můj Pane, abych nežil planě

Základ kázání: Iz 7, 10-20

Kázání: Milí shromáždění,

jak pokorný byl král Achaz! Sám Hospodin ho vyzval, aby si od Něj vyžádal znamení. A Achaz odmítl. To je pokora vskutku adventní. Vskutku vánoční – vždyť jak pokorný byl Boží Syn!

Až na to, že je to lež. Podfuk. Podraz. Ne snad pokora Božího Syna – ale pokora krále Achaze.

Vždyť to byl král, který doslova *prodal do otroctví* jižní království – Judu, Jeruzalém. Do otroctví *asyrské* říše. Právě té říše, kterou na něj poslal právě Hospodin Bůh. Jehož znamení, zdánlivě tak převelice pokorně, Achaz *odmítl*.

A vlastně nápadně: Nebudu pokoušet Boha tím, že bych *přijal jeho milost*. Že bych se *řídil tím*, co říká. Co nabízí. Že bych to byl *vůbec slyšel*. Kdepak, já jsem *tak* pokorný, že odmítnu i Boha. A jeho milost. A slovo.

Tak šlo o převelikou, do-nebe-volající pýchou. Aroganci. Nafoukaností. Protože je pořád stejným základem hříchu člověka: *Já* jsem jako Bůh. Bůh je *mi* podřízen. Tak i Achaz měl za to, že rozhoduje, *kdy a jak a co* Bůh řekne, udělá. Kdy a jaké znamení dá – a jak. Vždyť on zajistil přežití Judy a Jeruzaléma – jeho zaprodáním do otroctví – zatímco severní království bylo zničeno! To přece od králů chceme!

Jenže Bůh *ne*. Bůh chce *opak*, tedy *vysvobození z otroctví* – jak to sledujeme v příbězích Davida i Saula. Už ve slovech *Samuelových*: Boží Mesiáš se *neřídí* hlasem lidu. Naopak, právě mesiáš právě lid (nejen) Boží *drží na uzdě*. Krotí ho. Tedy *neplní* jeho přání ani tužby – ledaže by byly zajedno s Božím slovem. Ale tak převelice opačně už před třemi tisíciletími. Stejně dnes. I za krále Achaze někdy kolem r. 700 př. Kr.

Však mu to také prorok Izaiáš hned vmetl do tváře: Ty si hraješ na pokorného, že *nepokoušíš* Boha? Tím, že *odmítáš* Boží slovo, milost, znamení? Tak právě proto *nejsi* pokorný. Jsi pokušitel. Jsi arogantní a pyšný.

A *na truc* ti Hospodin své znamení stejně dá. Slovem milosti – i soudu. Jako *vždy*. V *takovém* kontextu zní slova o Immanuelovi. O synovi z *dívky* (hebr. alma) – nikoli z panny (hebr. btúla). O synovi, který bude *dokonalým* králem. V protikladu také k Achazovi – zotročovateli. Zaprodanci. Také v protikladu Herodovi Ježíšovy doby – tak podobného Achazovi. A samozřejmě také v protikladu k takřka všem vládcům a správcům lidských věcí *dodnes*. Ve všech kulturách.

Tak má být zřejmé, že hlavními „vlastnostmi“ toho syna *není*, z koho se narodil. Z koho jiného než z dívky by to taky bylo, že? Jeho hlavní vlastností bude, co bude jíst a co z toho plyne: Smetanu a med. To je hlavně obraz „božského,“ „rajského“ pokrmu. Nejde hlavně o tuk a cukr – jak se jimi cpeme zejm. o slavnostech *dodnes*. Nejen vánočních.

Tedy bude jíst a pít božské pokrmy Božího království. Které jsou překvapivě snadno *dostupné* v tomto světě. Nejde o žádnou nedostupnou ambrózii. *Naopak*: *Tak* dostupná je Boží, božská moudrost. Jako med včel. Jako smetana z krav a koz.

Protože *tak* dostupné je, co Bůh nabízí: Nejenom, že samozřejmě a správné odlišování dobra a zla– ačkoli už s tím my pořád dokola zápasíme. To je tak samozřejmé, že to text ani nezmiňuje. Mluví rovnou o *akci*. O *vnějších* činech: Takový bude zlo *zavrhovat*. A dobro bude rovnou *vybírat*.

Jak kristovské, vánoční. Už v betlémských jeslích. Nápadněji u dvanáctiletého v chrámu. Nejnápadněji v dospělém Kristu na kříži. Už v jeslích ale jednoznačně Boží Syn *zavrhoval* zlo. A vybíral *dobro*. Ve svém *opuštění* Božího království. Ve vtělení se do tohoto světa, kde mu *okamžitě* šlo o život z rukou králů, vládců, správců. Ve vtělení, které nás zachraňuje až ve svém ukřižování. Takové rozhodnutí učinil Bůh na Vánoce.

Proto i ten Izaiáš připomíná také slovo soudu: Slovo syrové, pravdivé reality lidského světa. Důsledků také *našich* rozhodnutí. Jako to dělá také „druhý svátek vánoční“ – svátek sv. Štěpána. I ten připomíná Boží soud nad falešnou pokorou: *Ještě než* ten chlapec

bude činit to, co z něj bude činit S-námi-Boha (hebr. Im-manú-éla), bude opuštěna ta strašlivá Asýrie. V dnešních pojmech Rusko nebo Čína. Což zní jako pokračování milosti!

Jenže ouha – ještě *než* ten chlapec bude činit božské, tak na Achaze, jeho *lid*, i jeho rod *přivede* právě asyrského krále sám Hospodin. Nebude to rozhodnutí hlavně asyrského mocnáře. A bude to tak strašné, jako nikdy před tím. Dojde k takové zkáze, že bude připomínat Exodus z Egypta. Mouchami z egyptské delty. Jen tentokrát to bude *Boží lid*, kdo to schytá. Ne Asýrie. Ne Egypt. Nýbrž Boží lid. Který byl zaprodán *svým* králem. Které přece tak strašně chtěl (1Sam 8). Proto to schytává hned po králi právě *lid* – stejně vinen jako král – a teprve *pak* králův rod.

Protože i lid si lhal do kapsy. Už před staletími, když chtěl krále. Tak hle, má po staletí a tisíciletí, co chtěl: Rozdělené království i náboženství. Trvající soupeření *uvnitř* (nejen) Božího lidu. A tak rozklad, rozpad obou částí. Ve falešné pokoře *chtění* lidského krále – místo poslušnosti Hospodinu. Protože ve falešné pokoře odmítání *nabízených* Božích slov, činů, znamení – místo poslušnosti jim.

Což připomíná také apoštol Pavel. Vlastně absurdně – o sedm, osm století *později*. Křesťanům, kteří *uvěřili* v Krista. Jak to, že jim to nebylo jasné? „Když tedy chceme přijímat tu Boží milost, záchranu, spásu, tak *budeme* přijímat také jeho *uřednictví*. Jeho *apoštolát*.“ Tedy být *jeho* apoštolý. Tedy zvěstovateli, posly, messengery.

V původním textu ještě nápadněji: „Skrze Krista jsme přijali milost *A apoštolství*.“ A přijali jsme je „*k poslušnosti víry* Kristova jména mezi všemi národy.“ Kdepak k nějaké vágní, nejasné, nesrozumitelné „cti.“ Nýbrž k *poslušnosti* (ř. hypakoé, nikoli timé) *víry*. Ekumenický „překlad“ je jediný, který si takto vymýšlí. Protože je výkladem.

Tak i apoštol Pavel připomíná, co činil i Boží Syn Ježíš Kristus: Poslušnost víry Božímu jménu. Totiž tomu, co *vystihuje* podstatu dané věci, bytosti. Vlastně prostě a logicky: Přece *nemůžeme* brát od druhého *jeho* dobro, a přitom mu nevěřit. Neposlouchat ho. Odmítat ho už jen slyšet. Odmítat jeho „znamení.“ Jak si na to hrál také král Achaz.

A dvojnásob to platí, když bychom tedy rádi, aby tomu Bohu, Kristu uvěřili ostatní. To přece půjde těžko, když mu sami vlastně

moc nevěříme. Když sami si od něj bereme jen to, co se nám líbí, hodí, co chceme. „To své.“ Co je ve finále stejně podle nás, jako to dělal, „věřil“ Herodes. Nebo Achaz. Jak potom o *biblické* víře přesvědčit kohokoli jiného?

Totíž o víře v toho, který *zavrhne* zlo a volí dobro. Když sami *zavrhujeme* dobro a volíme zlo. Falešné pokory. Studu a hanby a zbabělosti. Parazitování, zneužívání, využívání. Boha i bližních. A divíme se, že stále znovu přicházejí různé Asýrie – mocné říše a skupiny – a „oholují nás až na kost.“ (Iz 7, 20)

Tak i ten Pavel zakončil svůj úvodní pozdrav stejnými slovy, kterými začínají každé křesťanské bohoslužby dodnes. Jak to jinými slovy připomínal také Izaiáš i další: Milost vám a pokoj. Ne lidské. Ale ty od Boha Otce *našeho* a našeho *Pána*, vládce, krále Ježíše Krista.

Jak hluboká milost! Tak když ji chceme, tak *musíme* přijmout i to apoštolství. Tedy zvěstování Božích činů. Jako už novorozený Ježíš. Jako apoštol Pavel. Prorok Izaiáš. Abraham. Dietrich Bonhoeffer. Maxmilián Kolbe. Církevní otcové. Marie, Rachab, Támar. A tolik dalších před námi. I po nás.

Jinak se jen pokoušíme ve falešné pokoře schovat svůj strachu a stud a hanbu – za tuto *jejich* tradici. V pohodlnosti jakési „soukromé“ náboženské víry, která *nikdy*, nikde neexistovala. V žádné kultuře. V žádném náboženství. A Bible jakousi „soukromou“ víru odmítá na každé stránce.

Aby nikoho ani nenapadl stud a hanbu za *takového* Boha. A *takového* Ježíše. Který i ve svém vánočním opuštění Božího království udělal *opak*: Zvěstoval, „apoštoloval“ právě *takového* Boha.

Amen

Píseň: EZ264 – Všichni věrní křesťané; 1.-5. sloka